

Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE WICEPREZESA TRYBUNAŁU

z dnia 8 kwietnia 2014 r.*

Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Odwołanie — Wniosek o zawieszenie wykonania — Siódmy program ramowy w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007–2013) — Umowy dotyczące projektów Oasis i Perform — Zawieszenie płatności — Nieprawidłowości stwierdzone w ramach audytów dotyczących innych projektów — Zasądzenie od Komisji Europejskiej dokonania zapłaty — Oczywista niewypłacalność beneficjenta — Fumus boni iuris — Poważna i nieodwracalna szkoda — Pilny charakter — Wyważenie interesów

W sprawie C-78/14 P-R

mającej za przedmiot wniosek o zawieszenie wykonania na podstawie art. 278 TFUE, złożony w dniu 17 lutego 2014 r.,

Komisja Europejska, reprezentowana przez M.D. Triantafyllou i B. Conte, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

w której drugą stroną postępowania jest:

ANKO AE Antiprosopeion, Emporiou kai Viomichanias, z siedzibą w Atenach (Grecja), reprezentowana przez V. Christianosa, dikigoros,

strona pozwana,

WICEPREZES TRYBUNAŁU

po wysłuchaniu P. Cruza Villalóna, pierwszego rzecznika generalnego,

wydaje następujące

Postanowienie

- 1 Komisja Europejska w odwołaniu złożonym w sekretariacie Trybunału w dniu 13 lutego 2014 r. wniosła do Trybunału o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej w sprawie ANKO/Komisja, T-117/12, EU:T:2013:643 (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”).
- 2 Komisja we wniosku złożonym w sekretariacie Trybunału w dniu 17 lutego 2014 r. wniosła do Trybunału o zawieszenie wykonania zaskarżonego wyroku do czasu wydania wyroku w przedmiocie odwołania. W piśmie złożonym w sekretariacie Trybunału w dniu 18 lutego 2014 r. Komisja wniosła

* Język postępowania: grecki.

również o to, aby wniosek ten został tymczasowo uwzględniony, jeszcze zanim druga strona postępowania przedstawi swoje uwagi, do czasu wydania postanowienia kończącego postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego.

- 3 Wiceprezes Trybunału w postanowieniu z dnia 21 lutego 2014 r. postanowił na podstawie art. 160 § 7 regulaminu postępowania przed Trybunałem zawiesić wykonanie zaskarżonego wyroku do czasu wydania postanowienia w przedmiocie środka tymczasowego, jeszcze zanim druga strona postępowania przedstawi swoje uwagi. Druga strona, ANKO AE Antiprosopeion, Emporiou kai Viomichanias (zwana dalej „ANKO”), przedstawiła swoje uwagi dotyczące wniosku w przedmiocie środka tymczasowego na piśmie w dniu 4 marca 2014 r.

Okoliczności powstania sporu i zaskarżony wyrok

- 4 ANKO jest spółką prawa greckiego, mającą za przedmiot swojej działalności sprzedaż i produkcję wyrobów metalowych, a także wyrobów, urządzeń oraz sprzętu elektronicznego i telekomunikacyjnego, która od 2006 r. uczestniczyła przy realizacji kilku projektów dotowanych przez Wspólnotę Europejską lub Unię Europejską.
- 5 Z pkt 2 zaskarżonego wyroku wynika, że na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1906/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiającego zasady uczestnictwa przedsiębiorstw, ośrodków badawczych i uczelni wyższych w działaniach prowadzonych w ramach siódmego programu ramowego oraz zasady upowszechniania wyników badań (2007–2013) (Dz.U. L 391, s. 1), w ramach określonych przez decyzję nr 1982/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. dotyczącą siódmego programu ramowego Wspólnoty Europejskiej w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007–2013) (Dz.U. L 412, s. 1) oraz, w szczególności, w oparciu o program szczegółowy „Współpraca”, Komisja, działając w imieniu Wspólnoty, zawarła w dniach 19 grudnia 2007 r. i 21 stycznia 2008 r. z, odpowiednio, Siemens SA i FIMI Srl, występującymi w charakterze koordynatorów dwóch odrębnych konsorcjów, w których skład wchodziła ANKO, umowę o udzielenie dotacji nr 215754, dotyczącą finansowania projektu zatytułowanego „Architektura otwarta na dostępne usługi, integrację i normalizację” (zwanego dalej „projektem Oasis”) oraz umowę o udzielenie dotacji nr 215952, dotyczącą finansowania projektu zatytułowanego „Kompleksowy system wieloparametrowy do skutecznej i stałej oceny oraz kontroli zdolności motorycznych w przypadku choroby Parkinsona i innych chorób neurodegeneracyjnych” (zwanego dalej „projektem Perform”).
- 6 Z pkt 3 zaskarżonego wyroku wynika, że ogólne warunki, wspólne dla umowy o udzielenie dotacji nr 215754, dotyczącej finansowania projektu Oasis, oraz umowy o udzielenie dotacji nr 215952, dotyczącej finansowania projektu Perform (zwanymi dalej razem „umowami o udzielenie dotacji”), stanowią załącznik II do wymienionych umów (zwany dalej „załącznikiem II”). W pkt 46 zaskarżonego wyroku Sąd zauważył również, iż zgodnie z punktem II.5 ust. 3 lit. d) załącznika II po otrzymaniu sprawozdań przewidzianych w punkcie II.4 tego załącznika Komisja może zawiesić płatności w każdym momencie, w całości bądź w części dotyczącej danego beneficjenta:
 - jeżeli zrealizowane prace nie są zgodne z postanowieniami umowy o udzieleniu dotacji;
 - jeżeli beneficjent musi zwrócić państwu, którego jest obywatelem, kwotę nienależnie otrzymaną z tytułu pomocy państwa;
 - w przypadku naruszenia postanowień umowy o udzielenie dotacji lub podejrzenia lub domniemania naruszenia jej postanowień, będących następstwem w szczególności kontroli lub audytu przewidzianych w punktach II.22 i II.23 załącznika II;

- w przypadku podejrzenia nieprawidłowości popełnionych przez jednego lub kilku beneficjentów przy wykonywaniu danej umowy o udzielenie dotacji;
 - w przypadku podejrzenia lub stwierdzenia nieprawidłowości popełnionych przez jednego lub kilku beneficjentów przy wykonywaniu innej umowy o udzielenie dotacji finansowanej z budżetu ogólnego Unii lub budżetów przez nią zarządzanych. W takim przypadku, gdy nieprawidłowość ma charakter poważny i uporczywy, mogący mieć wpływ na wykonanie danej umowy o udzielenie dotacji, płatności są zawieszane.
- 7 Uznając zasadniczo, że istniały uzasadnione podstawy, by podejrzewać potencjalne naruszenie umów o udzielenie dotacji, a w szczególności pkt II.5 ust. 3 lit. d) załącznika II, będące następstwem nieprawidłowości po stronie ANKO, Komisja w drodze dwóch pism z dnia 9 sierpnia 2011 r. zawiesiła, w ramach środka zapobiegawczego, dokonywanie na rzecz tej spółki płatności przewidzianych w ramach wspomnianych umów.
- 8 ANKO w skardze złożonej w sekretariacie Trybunału na podstawie art. 272 TFUE oraz klauzul arbitrażowych zawartych w przedmiotowych umowach o dotacje wniosła do Sądu o:
- stwierdzenie, że zawieszenie zapłaty nakazane przez Komisję Europejską z tytułu projektów Perform i Oasis stanowi naruszenie jej zobowiązań umownych;
 - „nakazanie” Komisji zapłaty na jej rzecz kwoty 637 117,17 EUR z tytułu projektu Perform, powiększonej o odsetki przewidziane w punkcie II.5 ust. 5 załącznika II, liczone od dnia doręczenia tej skargi;
 - „nakazanie” Komisji przyznania, że ANKO nie jest zobowiązana do zwrotu tej instytucji kwoty 56 390,00 EUR, która została jej wypłacona z tytułu projektu Oasis; oraz
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 9 W pkt 79 zaskarżonego wyroku Sąd uwzględnił zarzut wysunięty przez ANKO na poparcie pierwszego żądania, w zakresie, w jakim Komisja zawiesiła bez podstawy prawnej płatności dotyczące projektów Oasis i Perform, naruszając przy tym umowy o udzielenie dotacji odnoszące się do tych projektów. W pkt 93 omawianego wyroku Sąd uwzględnił również drugie żądanie, „mające na celu nakazanie Komisji dokonanie płatności zawieszony kwoty dotyczącej projektu Perform, przy czym zapłata ta nie przesądza o kwalifikowalności wydatków zadeklarowanych przez [ANKO]”. Natomiast w pkt 98 zaskarżonego wyroku Sąd oddalił żądanie trzecie.
- 10 Punkty 1 i 2 sentencji zaskarżonego wyroku brzmią następująco:
- 1) „Od Komisji [...] zasądza się zapłatę na rzecz ANKO [...] kwot, których zapłatę zawieszono na podstawie pkt II.5 ust. 3 lit. d) [załącznika II], przy czym zapłata ta nie przesądza o kwalifikowalności wydatków zadeklarowanych przez ANKO [...] i o wdrożeniu wniosków zawartych w sprawozdaniu końcowym z audytu 11-INFS-0035 przez Komisję. Wysokość kwot podlegających zapłacie powinna mieścić się w granicach reszty wkładu finansowego dostępnej w chwili zawieszenia płatności, a wspomniane kwoty powinny być powiększone o odsetki za zwłokę, które zaczynają biec za każdy okres po upływie terminu zapłaty wynoszącego 105 dni następujących po otrzymaniu przez Komisję odnośnych sprawozdań. Stopą podwyżki mającą zastosowanie do odsetek jest stopa obowiązująca w pierwszym dniu miesiąca terminu płatności, publikowana w serii C *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.
 - 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona”.

Żądania stron

- 11 Komisja wnosi do Trybunału o:
- zawieszenie wykonania zaskarżonego wyroku; oraz
 - obciążenie ANKO kosztami postępowania.
- 12 ANKO wnosi do Trybunału o:
- oddalenie wniosku o zawieszenie wykonania; oraz
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.

W sprawie wniosku w przedmiocie środka tymczasowego

- 13 Należy przypomnieć, iż na podstawie art. 60 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej odwołanie od wyroku nie ma, co do zasady, skutku zawieszającego. Jednakże na mocy art. 278 TFUE Trybunał może, jeśli uzna, że okoliczności tego wymagają, zarządzić zawieszenie wykonania zaskarżonego aktu (postanowienie Prezesa Trybunału Front national i Martinez/Parlament, C-486/01 P-R i C-488/01 P-R, EU:C:2002:116, pkt 71).
- 14 Artykuł 160 § 3 regulaminu postępowania stanowi, że we wnioskach w przedmiocie środków tymczasowych należy określić „przedmiot sporu, okoliczności niecierpiące zwłoki, a także uprawdopodobnić z faktycznego i prawnego punktu widzenia konieczność zastosowania środka”. Sąd rozpatrujący wniosek w przedmiocie środków tymczasowych może zatem zawiesić wykonanie aktu i zastosować środki tymczasowe, jeśli uprawdopodobniono z faktycznego i prawnego punktu widzenia konieczność zastosowania takich środków (*fumus boni iuris*) i wykazano ich pilny charakter, czyli to, że ich ustanowienie i obowiązywanie przed wydaniem orzeczenia w postępowaniu głównym jest niezbędne w celu uniknięcia poważnej i nieodwracalnej szkody dla interesów strony, która wnosi o ich zastosowanie. Przesłanki te mają charakter kumulatywny, co oznacza, że wnioski o zastosowanie środków tymczasowych winny zostać oddalone, gdy którakolwiek z nich nie jest spełniona. Sąd orzekający w przedmiocie środków tymczasowych dokonuje także w razie potrzeby wyważenia wchodzących w grę interesów (postanowienie Prezesa Trybunału Technische Glaswerke Ilmenau/Komisja, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, pkt 10, 11 oraz przytoczone tam orzecznictwo).
- 15 W odniesieniu do przesłanki dotyczącej istnienia *fumus boni iuris* należy przypomnieć, że jest ona spełniona, jeżeli na etapie postępowania w przedmiocie środka tymczasowego istnieje istotny spór prawny, którego rozstrzygnięcie nie nasuwa się od razu, wobec czego na pierwszy rzut oka odwołanie nie jest pozbawione poważnych podstaw (zob. podobnie postanowienia Prezesa Trybunału: Publishers Association/Komisja, 56/89 R, EU:C:1989:238, pkt 31, a także Komisja/Artegoda i in., C-39/03 P-R, EU:C:2003:269, pkt 40). Celem postępowania w sprawie wniosku w przedmiocie środków tymczasowych jest zagwarantowanie pełnej skuteczności prawomocnego orzeczenia, które ma być wydane, tak aby uniknąć luk w ochronie prawnej zapewnianej przez Trybunał, stąd sąd orzekający w przedmiocie środków tymczasowych powinien ocenić „na pierwszy rzut oka” zasadność zarzutów podnoszonych w ramach sporu co do istoty w celu, czy istnieje wystarczająco duże prawdopodobieństwo pozytywnego rozpatrzenia odwołania [postanowienie wiceprezesa Trybunału Komisja przeciwko Niemcom, C-426/13 P(R), EU:C:2013:848, pkt 41].
- 16 W niniejszej sprawie Komisja podniosła w odwołaniu jedynie jeden zarzut, wyrażony w pięciu częściach, opartych zasadniczo na naruszeniach warunków umownych stosowanych do umów o udzielenie dotacji, a w szczególności pkt II.5 ust. 3 lit. d) załącznika II. Dokładniej rzecz biorąc, pierwsza część zarzutu jest oparta na błędzie popełnionym przez Sąd w zakresie wykładni tej klauzuli

umownej oraz jej zastosowania w celu dokonania oceny „poważnego i uporczywego” charakteru omawianych nieprawidłowości jako powodu zawieszenia płatności przewidzianych w umowach o udzielenie dotacji, druga dotyczy błędnej oceny istnienia ryzyka powtórzenia się omawianych nieprawidłowości, trzecia dotyczy błędnego charakteru wniosków wyciągniętych przez Sąd na podstawie pewnych sprostowań ad hoc oraz zwrotów środków pieniężnych dokonanych przez ANKO, czwarta dotyczy dokonania przez Sąd błędnej wykładni załącznika II w odniesieniu do możliwości stosowania przez beneficjenta dotacji metody obliczania wydatków opartej na średnich kosztach i zastosowania tej możliwości do kosztów fikcyjnych zamiast do rzeczywistych, a także przeinaczenia dowodów w tym zakresie oraz wreszcie piąta część dotyczy pomylenia przez Sąd przesłanek zawieszenia płatności z przesłankami kwalifikowalności zadeklarowanych wydatków.

- 17 W tym zakresie należy zauważyć, iż te różne części jednego zarzutu przedstawionego w odwołaniu poruszają złożone kwestie, których rozwiązanie nie nasuwa się od razu. Rozpoznanie przez Sąd sporu będącego przedmiotem odwołania wniesionego przez Komisję wymagało od Sądu dokonania oceny wszystkich elementów składających się na kwestie prawne, a także kwalifikacji prawnej, oceny i ustalenia okoliczności faktycznych, które to kwestie są ściśle ze sobą powiązane. W konsekwencji ocena dopuszczalności oraz zasadności zastrzeżeń podniesionych w tym odwołaniu wymaga szczegółowego badania, stąd wspomniane odwołanie należy uznać na etapie niniejszego postępowania w przedmiocie środka tymczasowego za niepozbawione szans uwzględnienia.
- 18 W szczególności należy zauważyć, że Komisja w czwartej części zarzutu podniesionego na poparcie odwołania twierdzi, iż uznając zasadność niektórych kosztów personelu zadeklarowanych przez ANKO poprzez odniesienie do klauzuli umownych oraz, w szczególności, do punktu II.14 ust. 1 akapit drugi załącznika II, który umożliwia uwzględnienie pod pewnymi warunkami średnich kosztów personelu usługodawcy, Sąd mylnie ocenił w pkt 71–75 zaskarżonego wyroku zakres tych klauzul umownych, ponieważ o ile pozwalają one na zastosowanie metody obliczania wydatków poprzez ich uśrednienie, o tyle dotyczy to przypadków obliczenia tej średniej na podstawie kosztów rzeczywistych, a nie fikcyjnych. Użycie „średniej” przy zastosowaniu przedmiotowych klauzul nie może prowadzić do zatwierdzenia tych kosztów fikcyjnych, ponieważ ta średnia podlega obliczeniu na podstawie kosztów rzeczywistych. W każdym razie ANKO przedstawiła w rzeczywistości przed Sądem dowody oparte nie na kosztach „uśrednionych”, lecz konkretnych i indywidualnych. W konsekwencji zaskarżony wyrok narusza prawo, po pierwsze, poprzez błędną wykładnię klauzuli umownych, oraz po drugie, poprzez przeinaczenie przez Sąd dowodów przedłożonych przez ANKO.
- 19 ANKO kwestionuje fakt, że argumenty przedstawione przez Komisję w czwartej części zarzutu podniesionego na poparcie jej odwołania wskazują na istnienie fumus boni iuris. Według niej ta argumentacja jest oczywiście bezzasadna w zakresie dotyczącym zarzucanego przeinaczenia dowodów oraz niedopuszczalna w pozostałym zakresie, w jakim Komisja próbuje w rzeczywistości zakwestionować ocenę okoliczności faktycznych dokonaną przez Sąd.
- 20 Należy zauważyć, iż badanie tej czwartej części zarzutu podniesionego przez Komisję na poparcie jej odwołania zwraca uwagę na istotną kwestię sporną pomiędzy nią samą a Sądem co do sposobu kalkulacji przez ANKO przedmiotowych kosztów, a tym samym ich kwalifikacji pod kątem umów o udzielenie dotacji, a także może wymagać szczegółowej analizy zarówno klauzul umownych, na podstawie których Sąd uznał metodę kalkulacji przyjętą przez ANKO, jak i dowodów przedstawionych przez nią w tym zakresie przed Sądem, a które miały zostać przez niego przeinaczone. Mając na uwadze techniczny charakter wyżej wskazanej kwestii spornej, należy zauważyć, iż w omawianej części zarzutu odwołania faktycznie poruszono, na etapie postępowania w przedmiocie środka tymczasowego, istotne kwestie prawne, których rozstrzygnięcie nie nasuwa się od razu, w szczególności w odniesieniu do zarzucanego przeinaczenia podniesionych dowodów, wobec czego w rozumieniu orzecznictwa przywołanego w pkt 15 niniejszego postanowienia na pierwszy rzut oka odwołanie nie jest pozbawione poważnych podstaw.

- 21 Ponadto jeśli założyć, że czwarta część tego zarzutu została uznana za uzasadnioną w wyroku, który będzie wydany co do istoty sprawy, to mogłoby to zakwestionować konkluzję sformułowaną przez Sąd w pkt 78 i 79 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którą nie zostały spełnione przesłanki niezbędne do zastosowania pkt II.5 ust. 3 lit. d) załącznika II, czego konsekwencją jest naruszenie przez Komisję umów o udzielenie dotacji poprzez zawieszenie płatności na tej podstawie, jak również konkluzję sformułowaną w pkt 88 i 93 zaskarżonego wyroku w oparciu o wskazane już pkt 78 i 79, zgodnie z którą kwoty płatności zawieszonych przez Komisję powinny zostać wypłacone ANKO wraz z odsetkami za zwłokę. Stwierdzone w odniesieniu do czwartej części zarzutu *fumus boni iuris* jest więc w tym przypadku istotne dla przychylenia się do zawieszenia wykonania żądanego przez Komisję.
- 22 Mając na uwadze całość powyższych rozważań, należy stwierdzić, iż przesłanka *fumus boni iuris* jest w tym przypadku spełniona.
- 23 Co się tyczy przesłanki pilnego charakteru, to do strony żądającej zastosowania środka tymczasowego należy wykazanie, że nie może ona oczekiwać na rozstrzygnięcie postępowania co do istoty bez poniesienia poważnej i nieodwracalnej szkody [zob. podobnie postanowienia Prezesa Trybunału: *Matra/Komisja*, C-225/91 R, EU:C:1991:460, pkt 19; a także *SCK i FNK przeciwko Komisji*, C-268/96 P(R), EU:C:1996:381, pkt 30]. W celu ustalenia istnienia takiej poważnej i nieodwracalnej szkody nie ma potrzeby stosowania wymogu ustalenia wystąpienia szkody z całkowitą pewnością, niemniej jednak powinna być ona przewidywalna w wystarczającym stopniu prawdopodobieństwa [postanowienie wiceprezesa Trybunału *EMA przeciwko InterMune UK i in.*, C-390/13 P(R), EU:C:2013:795, pkt 38 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 24 W tym względzie Komisja powołuje się na szkodę finansową, którą poniesie w przypadku wykonania zaskarżonego wyroku. W celu wykazania jej nieodwracalnego charakteru powołuje się ona na fakt, że na podstawie art. 280 TFUE wyrok jest wykonalny, a także na fakt, że przedmiotowy wyrok nakazuje jej dokonanie płatności na rzecz ANKO „kwot, których zapłatę zawieszono na podstawie pkt II.5 ust. 3 lit. d) [załącznika II]”, wraz z odsetkami za zwłokę. Twierdzi ona, że tym samym w każdym momencie może stanąć w obliczu środków egzekucyjnych dotyczących tego zasądzenia. Ponadto Komisja twierdzi, że – w szczególności według informacji przekazanych jej przez ANKO – spółka ta znajduje się „na skraju upadłości” i prowadzone jest względem niej postępowanie upadłościowe w Grecji, z czego wynikałoby, iż nie posiada ona żadnych aktywów, które mogłyby zaspokoić jej wierzycieli.
- 25 ANKO podważa powyższe argumenty. Twierdzenia Komisji dotyczące jej sytuacji finansowej są „całkowicie pozbawione podstaw” i oparte na dowodach nieaktualnych, niedokładnych i nieistotnych. ANKO przedkłada inne dowody na poparcie własnego twierdzenia, według którego jest ona całkowicie wypłacalna i normalnie kontynuuje swoją działalność gospodarczą. Ponadto w art. 1 protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, stanowiącego załącznik do traktatów UE, FUE i EWEA, wykluczono ryzyko wszczęcia egzekucji przymusowej wobec Komisji bez pozwolenia na zajęcie majątku i rachunków Unii wydanego przez Trybunał.
- 26 W tym zakresie z orzecznictwa Trybunału wynika, że w przypadku podnoszenia szkody o charakterze finansowym zastosowanie żądanych środków tymczasowych jest uzasadnione, jeśli okazuje się, że brak tych środków mógłby stanowić zagrożenie dla stabilności finansowej strony wnoszącej odwołanie przed wydaniem orzeczenia kończącego postępowanie co do istoty lub zmieniłby jej udział w rynku w znaczący sposób [zob. podobnie postanowienie Prezesa Trybunału: *Camar przeciwko Komisji i Radzie*, C-43/98 P(R), EU:C:1998:166, pkt 36; a także *EDF przeciwko Komisji*, C-551/12 P(R), EU:C:2013:157, pkt 54]. Szkada finansowa podnoszona przez Komisję w tej sprawie nie odpowiada jednak żadnemu z tych dwóch przypadków.
- 27 Niemniej, zważywszy na szczególne okoliczności niniejszej sprawy i zakładając, że ANKO naprawdę znajduje się w sytuacji finansowej bliskiej upadłości, należy stwierdzić, iż szkoda finansowa, którą poniosłaby Komisja w przypadku wykonania zaskarżonego wyroku, choć wprawdzie inna od tej

opisanej w postanowieniach przywołanych w poprzednim punkcie, byłaby równie nieodwracalna. W tym przypadku dokonanie płatności na rzecz ANKO kwot wskazanych w sentencji zaskarżonego wyroku może bowiem doprowadzić do ich nieodwracalnej utraty przez budżet Unii.

- 28 Tymczasem, niezależnie od argumentów obalających przedstawionych przez ANKO, dowody dotyczące sytuacji finansowej tej spółki przedłożone przez Komisję wspierają twierdzenie tej ostatniej. W tym względzie Komisja podnosi, co nie spotkało się ze sprzeciwem ze strony ANKO, że postępowanie pojednawcze z wierzycielami spółki zostało wszczęte na jej wniosek oraz że w ramach tego postępowania Protodikeio Athinon (sąd pierwszej instancji w Atenach) orzekł, iż sytuacja finansowa ANKO jest tak niekorzystna, że jej aktywa są niewystarczające do pokrycia kosztów postępowania w sprawie ogłoszenia upadłości.
- 29 Komisja, przy braku zakwestionowania powyższych okoliczności przez ANKO, odwołuje się do ustawodawstwa greckiego dotyczącego upadłości, a w szczególności do art. 6 ust. 2 ustawy 3588/2007, na podstawie którego sąd upadłościowy odrzuca wniosek do niego skierowany, jeśli okaże się, że pomimo spełniania przesłanek do ogłoszenia upadłości aktywa dłużnika są niewystarczające do pokrycia kosztów postępowania. Gdy odrzucenie wniosku następuje z tej przyczyny, sąd upadłościowy zarządza wpisanie odpowiednio nazwiska lub nazwy dłużnika do ogólnego rejestru handlowego, a także do rejestrów upadłości w celu upublicznienia informacji dotyczącej stanu finansowego dłużnika, przy czym wpis ten ulega wykreśleniu po upływie 3 lat. W niniejszym przypadku zaświadczenie wydane w dniu 20 stycznia 2014 r. przez sekretariat Protodikeio Athinon, załączone do wniosku o zawieszenie wykonania, potwierdza, iż nawet jeśli postępowanie wszczęte na wniosek ANKO nie zostało zakończone i wobec spółki nie została ogłoszona upadłość, to jednak na mocy art. 6 ust. 2 i art. 8 ust. 3 ustawy 3588/2007 wpis dotyczący tej spółki został zamieszczony w ogólnym rejestrze handlowym, a także w rejestrach upadłości.
- 30 Z tego zaświadczenia, ważnego do dnia 20 stycznia 2017 r., interpretowanego w związku z art. 6 ust. 2 ustawy 3588/2007, wynika zatem jednoznacznie, iż po pierwsze, ANKO znajduje się w sytuacji finansowej wyraźnie bliskiej upadłości, gdzie sąd upadłościowy uznał jej aktywa za niewystarczające nawet do pokrycia kosztów postępowania, i po drugie, w konsekwencji argument tej spółki, według którego zaświadczenie wydane przez sekretariat Protodikeio Athinon potwierdza, że nie została względem niej ogłoszona upadłość, nie może zostać uwzględniony. Dodatkowo, jak wynika z tego zaświadczenia, wpis ANKO do rejestrów, o których mowa, pozostaje aktualny.
- 31 Ponadto przedłożone przez ANKO dowody wykazujące, że nie zalega ona z płatnościami zarówno w odniesieniu do składek na ubezpieczenie społeczne, jak i podatku, oraz że nadal zawiera umowy handlowe, nie wystarczają do podważenia ustaleń wynikających z zaświadczenia sekretariatu Protodikeio Athinon przedstawionego przez Komisję.
- 32 Jeśli chodzi o argument ANKO oparty na braku bezpośredniego ryzyka egzekucji przymusowej z uwagi na art. 1 protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, już samo istnienie zaskarżonego wyroku wystarcza do stwierdzenia, że Komisja nie może oczekiwać na rozstrzygnięcie postępowania co do istoty bez poniesienia nieodwracalnej szkody, a wystąpienie podniesionej szkody jest przewidywalne w wystarczającym stopniu prawdopodobieństwa w rozumieniu orzecznictwa przywołanego w pkt 23 niniejszego postanowienia. Tak jak przyjęcie przez państwo członkowskie prawnie wiążących środków wystarcza do stwierdzenia, iż szkoda, która mogłaby powstać wyniku zwrotu pomocy państwa i która jest przewidywalna w wystarczającym stopniu prawdopodobieństwa, spełnia przesłankę pilnego charakteru [zob. podobnie postanowienie wiceprezesa Trybunału Francja przeciwko Komisji, C-574/13 P(R), EU:C:2014:36, pkt 22–26], tak samo wykonawczy charakter zaskarżonego wyroku wywołuje ten sam skutek w ramach niniejszego postępowania.
- 33 W zakresie poważnego charakteru szkody podnoszonej przez Komisję, jak wynika z wniosku w przedmiocie środka tymczasowego rozpatrywanego jako całość, a w szczególności z jego pkt 5 i 6, szkoda ta polega na konieczności dokonania przez tę instytucję zapłaty na rzecz ANKO, zgodnie

z pkt 1 sentencji zaskarżonego wyroku, „kwot, których zapłatę zawieszono na podstawie pkt II.5 ust. 3 lit. d) [załącznika II]”, wraz z odsetkami za zwłokę. Nawet jeżeli pkt 1 tej sentencji nie określa dokładnej kwoty do zapłaty na rzecz ANKO przez Komisję, Sąd uwzględnił w istocie drugie żądanie sformułowane przez spółkę, przewidujące dokonanie płatności kwoty 637 117,17 EUR wraz z odsetkami za zwłokę, co zostało także wskazane przez Komisję w jej wniosku w przedmiocie środka tymczasowego.

- 34 Należy stwierdzić, że fakt poniesienia przez Komisję, a w rezultacie przez finanse publiczne Unii, straty w postaci kwoty pieniężnej w tej obiektywnie istotnej wysokości powinien być traktowany do celów niniejszego postępowania w przedmiocie środka tymczasowego jako szkoda poważna.
- 35 W związku z tym należy stwierdzić, że przesłanka pilnego charakteru jest również spełniona.
- 36 Wreszcie w zakresie wyważenia istniejących interesów ANKO twierdzi, że Komisja, pomimo wieloletniego wykonywania z powodzeniem umów na rzecz tej instytucji, wyrządziła jej nieodwracalną szkodę, pozbawiając ją środków pieniężnych w okresie kluczowym dla jej zdolności do prowadzenia działalności. Spółka zwraca również uwagę na fakt, iż suma pieniężna, która jest jej należna, jest nieistotna w porównaniu do budżetu przeznaczanego dla Komisji, natomiast dla działalności spółki posiada ona znacznie większe znaczenie. W istocie kwota 637 117,17 EUR stanowi jedynie 0,007% budżetu przeznaczanego przez Komisję wyłącznie na projekty dotyczące rozwoju technologicznego realizowane w ramach siódmego programu ramowego w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji, który w latach 2007–2013 wyniósł 9,05 mld EUR. Suma ta stanowi natomiast 0,953% obrotu ANKO wypracowanego w latach 2007–2012, który wyniósł 66 835 051,14 EUR.
- 37 W tym względzie fakt pozbawienia ANKO możliwości natychmiastowego wykonania zaskarżonego wyroku, a zatem niezwłocznego otrzymania przedmiotowych sum, nie może stanowić trwałego pozbawienia jej lub – w stosownych przypadkach – jej wierzycieli możliwości skorzystania z przysługujących im praw, w przypadku gdy odwołanie zostanie następnie oddalone. Ponadto, jak wynika z sentencji zaskarżonego wyroku, odsetki za zwłokę są płatne od kwoty głównej, tak by płatność tych odsetek rekompensowała ewentualną szkodę wynikającą z późniejszego wykonania tego wyroku.
- 38 Z drugiej strony, jak już zostało to zauważone w pkt 27 niniejszego postanowienia, natychmiastowe wykonanie zaskarżonego wyroku, jeszcze zanim zostanie wydany wyrok kończący postępowanie w przedmiocie odwołania, może zaszkodzić w sposób nieodwracalny interesom finansowym Unii bronionym przez Komisję. Żądane zawieszenie wykonania jest zatem konieczne dla zapewnienia skuteczności tego ostatniego wyroku, na wypadek gdyby zaskarżony wyrok został uchylony.
- 39 Twierdzenia tego nie podważa podnoszona przez ANKO argumentacja oparta na porównaniu jej własnych źródeł z tymi zgromadzonymi przez Komisję w związku z siódmym programem ramowym w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji. Biorąc pod uwagę brak po stronie ANKO ryzyka w zakresie trwałej utraty przedmiotowej kwoty pieniężnej, czego ta ostatnia nie kwestionuje, oraz fakt, że Komisja, ze względu na sytuację finansową tej spółki, ponosi znaczne ryzyko polegające na tym, że z pewnością nie będzie ona w stanie odzyskać tej kwoty w przypadku uchylenia przez Trybunał zaskarżonego wyroku, należy uznać, iż ten argument ANKO nie przechyla szali interesów na jej korzyść.
- 40 Wreszcie w zakresie, w jakim ANKO twierdzi, że jest narażona na nieodwracalną szkodę w przypadku braku natychmiastowego wykonania zaskarżonego wyroku, ponieważ powodowałyoby to pozbawienie jej środków pieniężnych w okresie kluczowym dla jej zdolności do prowadzenia działalności, z badania przesłanki pilnego charakteru przeprowadzonego w pkt 23–35 niniejszego postanowienia wynika, że rzeczywiście ANKO jest w sytuacji finansowej bliskiej upadłości, w związku z czym twierdzenie to jest w pewnym stopniu wiarygodne. Jednakże nie można uznać, że interes ANKO w zakresie natychmiastowego wykonania zaskarżonego wyroku, które pozwoliłoby jej otrzymać sumę stanowiącą

według jej własnych twierdzeń jedynie 1% jej obrotów zrealizowanych podczas wskazanego okresu, może przeważać nad bronionym przez Komisję interesem związanym z ochroną finansową Unii. To właśnie ze względu na trudną sytuację finansową ANKO, jak to ustalono w niniejszym postanowieniu, pierwszeństwo ma interes Unii, polegający na tym, by pieniądze publiczne nie zostały wypłacone spółce, względem której istnieje istotne ryzyko, że nie będzie ona w stanie ich zwrócić wraz z odsetkami za zwłokę, w przypadku gdyby wyrok kończący postępowanie odwoławcze lub też ewentualny kolejny wyrok Sądu ją do tego zobowiązał.

- 41 Zważywszy na powyższe okoliczności i mając na względzie prawidłowe administrowanie wymiarem sprawiedliwości, należy zawiesić wykonanie zaskarżonego wyroku do czasu wydania wyroku kończącego postępowanie w przedmiocie odwołania.

Z powyższych względów wiceprezes Trybunału postanawia, co następuje:

- 1) **Zawiesza się wykonanie wyroku Sądu Unii Europejskiej w sprawie T-117/12 ANKO przeciwko Komisji do czasu wydania wyroku kończącego postępowanie w przedmiocie odwołania w sprawie C-78/14 P.**
- 2) **Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

Podpisy